

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy M. M. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji wskazano ,że wnioskodawca wykazał ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 27 lat 2 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych ale na dzień 1 stycznia 1999 roku nie wykazał pracy w warunkach szczególnych / decyzja w aktach ZUS/.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika w dniu 3 marca 2017 roku. W odwołaniu wskazał ,że wnosi o zmianę zaskarżonej decyzji i przyjęcie ,że jako mechanik napraw pojazdów samochodowych wykonywał pracę w warunkach szczególnych w latach 80-tych i 90-tych. Wnioskodawca pracował bowiem w kanałach remontowych a ponadto wykonywał prace polegające na spawaniu czy też pracował przy akumulatorach , naprawie pomp wtryskowych i gaźników/ odwołanie k- 2-40dw/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie . W uzasadnieniu organ rentowy wskazał ,że prawomocną decyzją z dnia 10 kwietnia 2015 roku odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na nieudokumentowanie 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony złożył kolejny wniosek , po rozpoznaniu którego została wydana zaskarżona decyzja w trybie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z dnia 17 grudnia 1999 roku , gdyż wnioskodawca nie przedłożył żadnych nowych dokumentów pozwalających na ustalenie 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Ponadto ze świadectw pracy wnioskodawcy wynika ,że był zatrudniony na 3/4 etatu/ odpowiedź na odwołanie k- 16-17/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca urodził się w dniu (...), nie jest członkiem OFE / niesporne/.

Prawomocną decyzją z dnia 10 kwietnia 2015 roku ZUS I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazano ,że wnioskodawca nie udowodnił wykonywania pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 roku w wymiarze 15 lat. Wnioskodawca nie przedłożył żadnych świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych / decyzja w aktach ZUS/.

Wnioskodawca był zatrudniony w **Spółdzielni (...) w S.** w pełnym wymiarze czasu pracy , na stanowisku mechanika samochodowego od dnia 2 września 1968 roku do 31 maja 1978 roku / świadectwo pracy w aktach osobowych załączonych do akt/.

W ramach zatrudnienia wnioskodawca naprawiał ciężki sprzęt tj samochody typu J., S. , L. , L.. Wnioskodawca dokonywał wszystkich napraw , drobnych jak i ciężkich. Naprawiał między innymi silniki , skrzynie biegów i tylne mosty tych pojazdów. W celu dokonania naprawy te zespoły były wymontowywane z pojazdu. Samej naprawy dokonywano przy stole. W ramach wykonywanych napraw wnioskodawca wykonywał wszystkie potrzebne czynności takie jak spawanie , malowanie , wymiana oleju i innych smarów. Wnioskodawca pobierał części z magazynu. Naprawy były wykonywane w pomieszczeniu zamkniętym jak i poza nim . Niektóre naprawy wykonywane były w kanale remontowym , przy innych wnioskodawca kładł się pod samochodem , w innych wykonywał naprawę przy stole. Przy naprawach silników naprawy były wykonywane przy stole i mogły trwać nawet tydzień./ zeznania wnioskodawcy 00:03:06 w zw z 00:45:58 CD k- 45/

Wnioskodawca następnie był zatrudniony w **Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w Ł.** od dnia 5 czerwca 1978 roku do dnia 12 lipca 1985 roku , w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych a następnie mechanika napraw pojazdów samochodowych – brygadzysty. / świadectwo pracy w aktach osobowych k-45 /. Od 1 kwietnia 1980 roku wnioskodawca awansował na stanowisko brygadzysty. Wnioskodawca otrzymał

dodatek w wysokości 15% wynagrodzenia zasadniczego. W zakresie obowiązków wnioskodawcy na stanowisku brygadzysty wskazano przydzielanie pracy pracownikom, kontrole celowości zużycia części zamiennych i materiałów, kontrolę stanu narzędzi i urządzeń używanych przez brygadę, udział w naprawach i obsłudze pojazdów, kontrolę jakości pracy brygady. W dniu 1 lipca 1981 roku zakres obowiązków brygadzysty rozszerzono między innymi o pobieranie części, podzespołów zespołów z magazynu technicznego, wtórną weryfikację części i podzespołów i zespołów, rozliczanie się codziennie przed kierownikiem z wykonanych prac w oparciu o karty pracy mechaników i kierowców, składanie wniosków i zamówień do przełożonych dotyczących zakupu środków trwałych i nietrwałych, prowadzenie dokumentacji tych środków, napraw drobnych awarii, wnioskowanie o złomowanie zużytych środków trwałych i nietrwałych/ zakres obowiązków wraz z aneksem w aktach osobowych wnioskodawcy k-45/.

Wnioskodawca dokonywał takiego samego rodzaju napraw samochodów jak w zakładzie w S., w tym wykonywał też obsługę codzienną samochodów. Wnioskodawca poza czynnościami wynikającymi z napraw samochodów miał powierzone również z czynności administracyjne – biurowo nadzorcze np. wypisywanie druków RW i ZW a ponadto czynności kontrolne dotyczące pracowników w brygadzie. Wnioskodawca kontrolował pracę w swojej brygadzie, w tym też w kanałach remontowych / zeznania wnioskodawcy 00:12: 13 w zw z 00:45:58 CD koperta k- 55/.

Wnioskodawca zajmował się naprawami samochodów S. (...). Wnioskodawca poza naprawą wykonywał też obowiązki wynikające z nadzoru nad pracownikami. Zajmował się ponadto wszelkimi naprawami samochodów S.. Napraw dokonywano zarówno w kanałach, które były dwa jak i przy stolach z falbanką jak również, w zależności od potrzeb na dworze. Naprawy były kompleksowe. Naprawiano wszystkie usterki od poważnych do drobnych. Nie było podziału obowiązków między pracownikami, każdy wykonywał wszystkie czynności. Wnioskodawca wykonywał wszelkie naprawy w tym wymagające spawania. Okresowo zakład zatrudniał specjalistów np. elektryków czy kowali do pomocy mechanikom / zeznania świadka B. 00:31:08, R. 00:39:02, wnioskodawcy 00:12: 13 w zw z 00:45:58 CD koperta k- 55/.

Wnioskodawca w okresie od dnia 1 października 1986 roku do dnia 31 grudnia 1992 roku był zatrudniony w (...) **Spółdzielni (...)** w **L.** jako mechanik napraw pojazdów samochodowych – brygadzysta, w niepełnym wymiarze czasu pracy – **3/4 etatu** / świadectwo pracy w aktach osobowych koperta k- 44/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w aktach sprawy, opierając się na dokumentach załączonych do akt ZUS oraz aktach osobowych wnioskodawcy załączonych z archiwum. Ponadto Sąd oparł się na zeznaniach wnioskodawcy i przesłuchanych świadków R. i B., uznając je za wiarygodne.

Sąd zważył co następuje :

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury na podstawie wskazanego wyżej przepisu, albowiem ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów mających wpływ na prawo do świadczenia przed organem rentowym. W postępowaniu sądowym wnioskodawca złożył wniosek o przesłuchanie świadków. Sąd zatem przeprowadził postępowanie w sprawie celem ustalenia czy mają miejsca okoliczności uzasadniające przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku

przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu (wg stanu prawnego do dnia 31 grudnia 2012 roku) stanowił, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Od dnia 1 stycznia 2013 roku ust. 2 w/w przepisu uległ zmianie poprzez rezygnację ustawodawcy z warunku rozwiązania stosunku pracy (ustawa z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw – art. 1 – Dz. U. z 2012r., poz. 637)

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru lub świadectwie pracy.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, przeto skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wniosek, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do: wieku – wnioskodawca ukończył 60 lat, braku członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym oraz wymaganych na dzień 1 stycznia 1999 roku okresów składkowych i nieskładkowych. Zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika ZUS złożonym na ostatniej rozprawie, organ nie kwestionuje wykazania przez wnioskodawcę ogólnego stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy w wymiarze 25 lat natomiast kwestią sporną jest wykazanie okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Podkreślić należy, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

Wskazać również należy, iż jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 listopada 2008 roku (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) „Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.” Takie też postępowanie należy prowadzić, kiedy organ rentowy zakwestionuje fakty wskazane w tego rodzaju świadectwie (vide: Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2009 r., I UK 77/09, Lex nr 558288).

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków a także z przesłuchania wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornych okresów zatrudnienia.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, iż w okresie do dnia 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przede wszystkim wskazać należy, że za zatrudnienie takie nie może być przyjęty co do zasady okres kiedy wnioskodawca pracował w niepełnym wymiarze czasu pracy. Praca musi być bowiem wykonywana codziennie i przez 8 godzin aby móc ją zakwalifikować jako wykonywaną w warunkach szczególnych w oparciu o rozporządzenie z 1983 roku (vide wyrok SN z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

Badając zatrudnienie wnioskodawcy w okresie od 1968 roku do 1984 roku Sąd ustalił, że wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy ale wykonywane przez niego czynności na stanowisku mechanika napraw samochodowych nie mogą być kwalifikowane jako praca w warunkach szczególnych. Przede wszystkim wykaz prac stanowiący załącznik do wskazywanego powyżej rozporządzenia nie wskazuje wprost takiego stanowiska. Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych wymienione w dziale XIV (prace różne) pod poz. 16 wykazu, są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z ustaleń Sadu wynika, że wnioskodawca na stanowisku mechanika wykonywał czynności kwalifikowane jako praca w warunkach szkodliwych np. pracował w kanałach remontowych czy spawał ale czynności te nie były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie budzi wątpliwości Sadu, w świetle zeznań świadków i samego wnioskodawcy, że wykonywana przez niego praca obejmowała szereg czynności które wiązały się z naprawą i utrzymaniem sprawności samochodów. Niewątpliwie wnioskodawca pracował w kanale remontowym jeżeli była taka potrzeba ale również wykonywał czynności poza nim dokonując napraw w pomieszczeniu przy stole czy też na zewnątrz, bezpośrednio przy pojeździe. Wnioskodawca wykonywał wszystkie czynności i naprawy, co stoi w sprzeczności z jego twierdzeniem, że pracował wyłącznie przy pracach zaliczanych do pracy w warunkach szkodliwych. To że wnioskodawca wykonywał czynności zaliczane do pracy w warunkach szczególnych od czasu do czasu w zależności od potrzeb nie uprawnia do przyjęcia, że praca świadczona w tym okresie może być w całości zaliczona do pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca sam przyznał podczas przesłuchania, że zajmował się również obsługą codzienną samochodów, zmieniał olej i wymieniał smary a będąc brygadzystą zajmował się nadzorem nad pracownikami oraz czynnościami biurowymi bo wypisywał druki RW i ZW.

Z poczynionych na podstawie zeznań świadków i wnioskodawcy ustaleń wynika bowiem, że wnioskodawca nie wykonywał prac w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Oprócz bowiem prac związanych z naprawą pojazdów w kanałach remontowych, które szkodliwie wpływały na jego zdrowie, wykonywał także inne naprawy poza kanałem, przy stole zwanym falbankami, a także na dworze, przy samochodzie, które takiego wpływu nie miały.

Konkludując z dokonanych ustaleń, wypływa wniosek, iż wnioskodawca wykonywał również czynności, które umniejszały wymiar czasu pracy wykonywanej przez skarżącego w kanałach remontowych, o których mowa w rozporządzeniu.

Jeszcze raz podkreślić należy, że stałe wykonywanie pracy w warunkach szczególnych jest rozumiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako wypełnianie pełnego wymiaru czasu pracy na zajmowanym stanowisku pracy, gdyż nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (por. np. wyrok z dnia 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 290).

Biorąc pod uwagę przywołane przepisy stwierdzić należy, że pomimo,

iż wnioskodawca spełnił pozostałe przesłanki do przyznania emerytury, a mianowicie: wieku, posiadania co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo okresu 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura wnioskodawcy nie przysługuje.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Wyrok z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy

16.05.2018 r.